

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/15/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1119211618
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec Eren
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1119211618.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a členov senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a JUDr. Zuzany Kučerovej v právnej veci žalobkyne: Ľ. B., X.. XX. XX. XXXX, L. E. N.. Č.. XXXX/X, L., proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, Račianska ul. č. 71, Bratislava, o náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 04. júna 2021, č. k. 3C/26/2019 - 101, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1.

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa voči žalovanému domáhala náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 3. 000 eur, ktorá jej mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom, spočívajúcim v prietahoch v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 19C/157/2011. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 1 písm. a), § 3 ods. 1 písm. d), § 3 ods. 2, § 4 ods. 1 písm. a) bod 1, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 4 veta prvá, § 17 ods. 1, 3 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom v čase nesprávneho úradného postupu, a vecne tým, že žalobkyňa nepreukázala súčasné splnenie všetkých zákonom predpokladaných podmienok zodpovednosti za škodu, keď síce preukázala existenciu nesprávneho úradného postupu, neunesla však dôkazné bremeno preukázania existencie nemajetkovej ujmy a príčinnej súvislosti medzi touto ujmovou a nesprávnym úradným postupom. Uviedol, že pri skúmaní existencie prvej podmienky objektívnej zodpovednosti štátu za škodu, teda existencie nesprávneho úradného postupu mal vykonaným dokazovaním preukázané, že Ústavný súd SR v náleze IV. ÚS 441/2018 - 26 zo dňa 16. 11. 2018 konštatoval, že v konaní Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 19C/157/2011, v ktorom je žalobkyňa stranou sporu, došlo k podstatným obdobiam nečinnosti, ale aj nesústredenej činnosti v konaní okresného súdu a to po vrátení veci z Krajského súdu v Bratislave, ktorý rozhodnutím z 28. 10. 2016 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie, keď konštatoval procesné nedostatky postupu súdu a nedostatky v obsahu znaleckého posudku, čo poukazuje na nesústredený postup súdu v období bezprostredne predchádzajúceho rozhodnutiu vo veci, keď v priebehu r. 2017 nebol uskutočnený žiaden úkon, ktorý by viedol k efektívnemu postupu vo veci a dospel k záveru, že v konaní došlo k zbytočným prietahom. Poukázal na skutočnosť, že nakoľko v konaní 19C/157/2011 boli konštatované prietahy nálezom Ústavného súdu, žalobkyňa preukázala existenciu prvej podmienky objektívnej zodpovednosti štátu a to nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v prietahoch v konaní za uvedené obdobia (§

9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z.). K nároku, ktorý si žalobkyňa uplatnila titulom náhrady nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie uviedol, že sa stotožnil s jej argumentáciou, že priznanie primeraného finančného zadosťučinenia Ústavným súdom SR nevyklučuje možnosť uplatnenia zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (§ 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z.), ktorý pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v zbytočných prieťahoch podmieňuje toto posúdenie existenciou okrem iných aj právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Poukázal na skutočnosť, že aj keď žalovaná (zrejme žalobkyňa, pozn. odvolacieho súdu) v konaní tvrdila, že všetky jej sťažnosti na prieťahy v konaní vedenom pod sp. zn. 19C/157/2011 boli vyhodnotené ako nedôvodné, z ňou predloženej chronológie vyplýva, že jej sťažnosť zo 16. 01. 2014 na prieťahy v konaní bola upovedomením predsedníčky súdu zo 07. 02. 2014 vyhodnotená ako v časti dôvodná, čo predstavuje konštatovanie porušenia práva, avšak žalobkyňa nepreukázala, že by v danom čase (podania ústavnej sťažnosti) 6 ročné obdobie právnej neistoty vplývalo na ňu vzhľadom na jej vyšší vek a zdravotný stav značne nepriaznivo a že došlo ním k zásahu do jej majetkových práv, čím vznik nemajetkovej ujmy odôvodňovala. Nestotožnil sa s argumentáciou žalobkyne, že konštatovanie nemajetkovej ujmy ústavným súdom, ktoré vyústilo do priznania finančného zadosťučinenia znamená, že nemajetková ujma ako taká je konštatovaná a preukázaná a sporná môže byť len jej výška, nakoľko konanie v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z., pokiaľ ide o priznanie náhrady nemajetkovej ujmy, nemožno stotožňovať čo do jeho účelu a cieľa s konaním pred Ústavným súdom SR a priznávaním odškodnenia v tomto konaní. Poukázal na to, že koncepcia zákona č. 514/2003 Z. z. vychádza z unesenia dôkazného bremena poškodeného k jeho tvrdeniu o vzniknutej nemajetkovej ujme a nakoľko žalobkyňa tvrdenie o vzniknutej nemajetkovej ujme žiadnymi dôkazmi nepreukázala a ani takéto v konaní nenavrhol, nemohol posudzovať ani dôvodnosť a výšku nemajetkovej ujmy (v zmysle § 17 ods. 2, 3 zák. č. 514/2003 Z. z.). Nevykonanie žalobkyňou navrhnutého dôkazu, pripojením spisu 19C/157/2011 a vykonaním dopytu na kanceláriu predsedu súdu k disciplinárnemu stíhaniu zákonnej sudkyne v danom konaní na základe uvedeného nálezu ÚS SR, odôvodnil právne ust. § 153, § 167 C. s. p. a vecne tým, že tieto návrhy na doplnenie dokazovania predložila žalobkyňa až po skončení konania, pričom ničím nepreukázala, že tieto nemohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania a nakoľko vykonanie týchto dôkazov by vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania, rozhodol, že uvedené dôkazy nevykoná. Doplnil, že pripojenie spisu 19C/157/2011 by bolo bezúčelné, nakoľko chronológia vyplýva aj z nálezu Ústavného súdu SR. Výrok, ktorým rozhodol o nároku na náhradu trov konania odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 C. s. p. a vecne plným úspechom žalovaného v spore, ktorému nárok na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si náhradu trov neuplatnil.

2.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a navrhla ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Uviedla, že súd prvej inštancie po oboznámení sa s nálezom č. IV. ÚS 441/2018-26, ktorý „skonštatoval s prihliadnutím na obdobie nesústreďenej a neefektívnej činnosti, ale aj celkovej nečinnosti v roku 2017, ako aj s ohľadom na zjavne neprimeranú celkovú dĺžku konania v napadnutom konaní došlo k zbytočným prieťahom a uvedený stav nebol do podania sťažnosti odstránený a naďalej trval“, nemôže súd prvej inštancie za týchto okolností dôvodne tvrdiť, že nepreukázala vznik nemajetkovej ujmy a jej náhrady podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Poukázala na skutočnosť, že ak už Ústavný súd Slovenskej republiky predtým dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je pre ňu dostatočným zadosťučinením a aj uznal za odôvodnené priznať jej finančné zadosťučinenie podľa zákona o ústavnom súde (pozn. a ktoré podľa zásad spravodlivosti ako aj s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia jej práv a aj na význam uplatneného práva stanovil vo výške 1. 000 eur), sú závery súdu prvej inštancie o tom, že nepreukázala vznik nemajetkovej ujmy postupom podľa zákona č. 514/2003 Z. z., právne a ústavne neudržateľné. Poukázala na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, Scordino proti Taliansku a ďalej Apicella, Cocchiarella, Mostacciuolo (1), Mostacciuolo (2), Musci, Riccardi, Pizzati, Procaccini, Zullo proti Taliansku, Slovenská republika intervenovala a bola vedľajším účastníkom konania a má tak vedomosť o primeranej výške náhrady za vznik nemajetkovej ujmy spôsobenej prieťahmi v konaní. Uviedla, že súd prvej inštancie nemôže relevantne tvrdiť, že v konaní pod č. 3C/26/2019 nepreukázala vznik nemajetkovej ujmy napr. ani z toho dôvodu, že ak už bolo ústavnou autoritou konštatované porušenie jej práva na pojednanie

záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 Dohovoru, tak práve čl. 6. Dohovoru požaduje, aby Slovenská republika, ako žalovaný a ako zmluvný štát usporiadal svoj súdny systém tým spôsobom, aby súdy mohli plniť každú z jeho požiadaviek, najmä pokiaľ ide o primeranú lehotu, čo žalovaný, najmä čo sa týka Okresného súdu Bratislava I nevie (nechce) zabezpečiť. Namietla, že podľa čl. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. a všeobecných zásad spravodlivosti, bol súd prvej inštancie na základe jej návrhu povinný zabezpečiť súdny spis č. 19C/157/2011, preštudovať ho a až potom mohol posúdiť kritériá ohľadom výšky nemajetkovej ujmy, nakoľko bez uvedeného postupu nemohol súd prvej inštancie ustáliť, že vznik ujmy v konaní č. 3C/26/2019 nepreukázala. Uviedla, že bolo povinnosťou súdu prvej inštancie, aby posúdil, aký vplyv mala neprimerane dlhá dĺžka konania v konaní pod č. 19C 157/2011 na vznik nemajetkovej ujmy, ak súd v rámci rozhodnutia č. 3C/26/2019-101 konštatoval, že celková dĺžka konania bola v tomto konaní neprimeraná a namietla, že je nesprávne právne posúdenie súdu prvej inštancie konštatovať na jednej strane, že síce prišlo k porušeniu ústavou, dohovorom a listinou garantovaných práv a na strane druhej tvrdiť, že za toto porušenie jej nevznikla ujma (resp. že nepreukázala jej vznik). Namietla, že konštatovaním súdu prvej inštancie (zrejme konštatovanie, pozn. odvolacieho súdu), že svoje tvrdenie o vzniknutej nemajetkovej ujme žiadnymi dôkazmi nepreukázala, nie je založené na výsledkoch dokazovania a tým, že nevykonal dôkaz, ktorý v konaní navrhla a nepripojil do konania č. 3C/26/2019 súdny spis č. 19C/157/2011, porušil súd prvej inštancie jej právo na prístup k súdu a jej právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom. Uviedla, že nakoľko jej žalovaný „iný“ spôsob odčinenia ujmy neposkytol, t. j. reparáciu ujmy, napr. ospravedlnením, je namieste jej vzniknutú ujmu žalovaným kompenzovať peňažnou satisfakciou. Poukázala na to, že neexistuje žiadna metodika na výpočet peňažnej satisfakcie za vznik nemajetkovej ujmy a namietla, že sa súd prvej inštancie v konaní neriadil záväznými medzinárodnými dohovormi o ľudských právach (Článok 13 Európskeho dohovoru o ľudských právach, Článok 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd). Uviedla, že stačilo, aby ako žalobkyňa v konaní vznik nemajetkovej ujmy tvrdila a bol to žalovaný, ktorý mal v konaní pred súdom prvej inštancie vyvrátiť domnienku o tom, že jej neprimeraná dĺžka konania nespôsobilá žiadnu (ani morálnu) nemajetkovú ujmu (rozhodnutie ESLP vo veci Apicella/Taliansko), pričom v súlade s čl. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, bol súd prvej inštancie povinný aj na základe uvedenej judikatúry ESLP v konaní konať, nakoľko táto má prednosť pred vnútroštátnou právnou úpravou, čo súd prvej inštancie neurobil, ak len stroho konštatoval, že „žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno preukázania existencie nemajetkovej ujmy“. Poukázala na skutočnosť, že vznik nemajetkovej ujmy v zmysle skutkových okolností posudzovaného prípadu nebolo v konaní potrebné v čase po náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky preukazovať, nakoľko v zmysle rozhodovacej činnosti ESLP sporná tu mohla byť prípadne len výška nemajetkovej ujmy v peniazoch, avšak súd prvej inštancie nevykonal navrhované dokazovanie a k posudzovaniu výšky nemajetkovej ujmy ani nepristúpil. Poukázala na to, že v konaní pred súdom prvej inštancie uviedla, že nečinnosť súdu v konaní č. 19C/157/2011 v posudzovanom období (pozn. kedy v roku 2017 súd nevykonal žiadny úkon) mal negatívny zásah do jej osobnostných práv práve s poukazom na vyšší vek a na zdravotný stav, pričom tieto okolnosti sú kritériami, ktoré pre ňu ako poškodenú znamenali vyšší význam na tom, aby konanie č. 19C/157/2011 pred súdom bolo plynulé a aby bola odstránená jej právna neistota, pričom nie je zrejmé, ako mala podľa súdu prvej inštancie dokazovať svoj vyšší vek, ak teda súd prvej inštancie uvádza, že vznik nemajetkovej ujmy prietahmi práve s poukazom na vyšší vek nepreukázala, nakoľko inak pocíti nekonanie súdu a nevykonanie žiadneho úkonu za obdobie jedného roka a viac osoba vo veku 35 rokov a inak osoba vo veku 75 rokov. Uviedla, že je možné predpokladať dôvody, pre ktoré mohla zákonná sudkyňa Mgr. Daniela Drnáková v konaní o jej žalobe č. 3C/26/2019 konať a rozhodnúť nespravodlivo, nakoľko zistila, že ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky (pozn. zástupca žalovaného v konaní pod č. 3C/26/2019) bol pod č. 32860/2015-151 dňa 11. 02. 2015 podaný návrh na disciplinárne prejednanie voči sudkyňi Mgr. Daniele Drnákovej, o ktorom bolo rozhodnuté odvolacím disciplinárnym senátom rozhodnutím č. 1 Dso 6/2019 až dňa 22. 09. 2020, teda v čase, kedy už Mgr. Daniela Drnáková ako zákonná sudkyňa predtým konala o jej žalobe, a preto sa domnieva, že ak zástupca účastníka konania v konaní o jej žalobe predtým podal voči zákonnej sudkyňi Mgr. Daniele Drnákovej návrh na disciplinárne konanie, ktorým odôvodňoval podozrenie zo závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. g) zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov, uvedená sudkyňa nebola schopná nezaujato a nezávisle vedieť konať a rozhodnúť o žalobe, kde bol zástupca žalovaného Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, pričom o týchto skutočnostiach ku dňu vyhlásenia rozsudku 04. 06. 2021 nemala vedomosť a zastáva názor, že Mgr. Daniela Drnáková ako zákonná sudkyňa konania č. 3C/26/2019 mala umožniť účastníkovi konania z tohto dôvodu uplatnenie námietky (zrejme námietky, pozn. odvolacieho súdu) zaujatosti. Žalobkyňa odcitovala skutky, z ktorých bola zákonná sudkyňa v disciplinárnom konaní obvinená s tým,

že ak sudca v spore kde je účastníkom Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky rozhoduje nespravodlivo a v rozpore so záväznou judikatúrou ESLP a medzinárodnými zmluvami a v rozpore s vykonaným dokazovaním, nemožno vylúčiť, že je tomu len z toho dôvodu, že má obavu z ďalšieho možného postihu od ministra spravodlivosti podaním prípadného ďalšieho disciplinárneho návrhu (aj vykonštruovaného) voči nemu. Uviedla, že povaha disciplinárneho konania má charakter trestného konania a takýto sudca nie je nezávislý a nestranný vo svojom rozhodovaní a ak by o uvedených okolnostiach mala vedomosť v čase pred vyhlásením rozsudku, určite by zvažovala možnosť, aby spor o jej žalobe prejednal sudca, u ktorého sú splnené predpoklady, že tento je neovplyvniteľný vo svojom rozhodovaní. Vytkla súdu prvej inštancie, že jej odňal právo namietať zaujatosť zákonnej sudkyne Mgr. Daniely Drnákovej v konaní pod č. 3C/26/2019.

3.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že navrhuje odvolanie žalobkyne odmietnuť, nakoľko neobsahuje náležitosti kladené naň v zmysle § 363 C. s. p. s tým, že ak by odvolací súd pristúpil k meritórnemu prejednaní podaného odvolania, navrhuje napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že vzhľadom na absenciu konkrétneho formálneho vymedzenia odvolacích dôvodov spolu s ich jednoznačnou identifikáciou v podobe konkrétnych námietok je v tomto momente prakticky nemožné sa vecne vyjadriť k akémukoľvek odvolaciemu dôvodu, a teda poskytnúť odvolaciemu súdu relevantné vyjadrenie k podanému odvolaniu, pričom z dôvodu uvedenej absencie vymedzenia namietaných odvolacích dôvodov by odvolací súd na takto podané odvolanie nemal vôbec prihliadať. K tvrdeniu žalobkyne, že nemajetková ujma je nesporná, nakoľko nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 16. 11. 2018, sp. zn. IV. ÚS 441/2018-26 rozhodol o porušení jej práv na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, a priznal žalobkyni finančné zadosťučinenie, a preto nemusela nemajetkovú ujmu pred súdom prvej inštancie preukazovať, a súd prvej inštancie mal rozhodovať len o výške náhrady nemajetkovej ujmy, žalovaný uviedol, že počas celého konania zdôrazňoval, že v konaní o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je žalobkyňa zaťažená dôkazným bremenom ohľadom vzniku a rozsahu nemajetkovej ujmy, pričom musí preukázať konkrétny negatívny prejav vo svojej osobnostnej sfére. Poukázal na ustálenú rozhodovaciu činnosť súdov (rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp. zn. IV. ÚS 1/2012 zo dňa 12. 01. 2012, uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 467/2008, rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 6Co/14/2013 zo dňa 24. 11. 2014), rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2Co/88/2015 zo dňa 30. 04. 2018, v ktorom súd konštatoval, že „Možno sa tiež stotožniť s námietkou žalovaného, že je zásadný rozdiel medzi konaním pred Ústavným súdom SR, resp. ESLP o sťažnosti pre porušenie základných ľudských práv a konaním pred všeobecným súdom pre nárok na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Predovšetkým si treba uvedomiť, že konanie pred ESLP a ÚS SR má v podstate totožný charakter a jeho predmetom je samotné (eventuálne) porušenie základných práv sťažovateľa, kde mu priznáva primerané zadosťučinenie priamo z titulu porušenia uvedených práv. V prípade konania pred všeobecným súdom pre náhradu škody, vzniknutej prietahmi v konaní, už je porušenie základného práva prejudikované rozhodnutím Ústavného súdu SR, inak by ho žalobca nemohol uplatniť. Predmetom dokazovania tu je skutočnosť, či žalobcovi vznikla nesprávnym úradným postupom škoda a ak áno, aká je jej výška. Ide teda o sporové konanie dvoch rovnocenných strán a zákon č. 514/2003 Z. z. ani Civilný sporový poriadok neobsahujú žiadne ustanovenia, ktoré by určovali výnimku zo všeobecných zásad dokazovania a rozhodovania pri tomto druhu sporov.“, keď rovnako to konštatoval aj Krajský súd v Bratislave v rozsudku zo dňa 30. 05. 2018, č. k. 2Co/240/2016 - 256. Poukázal na skutočnosť, že súd prvej inštancie preto vychádzal zo správneho právneho názoru, že nesprávny úradný postup nemožno považovať bez ďalšieho za konanie, v dôsledku ktorého by žalobcovi automaticky prináležal nárok na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy a správne v tomto smere uzavrel, že žalobca dostatočne spoľahlivo nepreukázal dôvodnosť uplatnenej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy, keď náležite nepreukázal vznik konkrétnych nepriaznivých následkov, ktoré mu mali v súvislosti s nesprávnym úradným postupom vzniknúť a jeho všeobecné tvrdenia v tomto smere tak zostali v konaní dôkazne nepodložené, pričom aj vo vzťahu k skúmaniu splnenia zákonom stanovených predpokladov vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie dospel k správnej závere, že podanej žalobe nemožno vyhovieť, nakoľko žalobca, ktorý v tomto smere nenavrhol žiadne dokazovanie poukazovaním na to, že vznik takejto ujmy sa v prípade porušenia práva na prejednanie veci v primeranej lehote prezumuje, náležite nepreukázal existenciu ani rozsah kvalifikovaných nepriaznivých následkov, ktoré mu mali vzniknúť v súvislosti s nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava III. Uviedol, že v tejto súvislosti je správny aj záver súdu prvej inštancie, že žalobcu v spore zaťažovalo dôkazné

bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať (aspoň v základnom rozsahu) skutočnosti, z ktorých by vyplývalo, že mu v dôsledku nesprávneho úradného postupu okresného súdu vznikla nemajetková ujma, na ktorej reparáciu je potrebné priznať aj náhradu v peniazoch. Žalovaný poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 21. 05. 2014, č. k. 4Co/129/2014 - 116, ktorého správnosť záverov prezentovaných v rozsudku nespochybnil ani Najvyšší súd SR, ktorý uznesením zo dňa 14. 01. 2015, sp. zn. 8Cdo/341/2014 dovolanie žalobcu odmietol. Poukázal ďalej na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25. 11. 2020, č. k. 2Co/135/2018 - 145, rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. 11. 2017, sp. zn. 3Co/354/2016 s tým, že s ohľadom na názory opakovane vyjadrené Krajským súdom v Bratislave v citovaných rozhodnutiach nemožno akceptovať tvrdenie žalobkyne, že tvrdenú ujmu spôsobenú neprimeranou dĺžkou súdneho konania nemusela preukazovať, nakoľko Ústavný súd SR už vo svojom náleze priznal žalobkyni finančné zadosťučinenie a vznik nemajetkovej ujmy je zrejmý zo samotnej povahy prieťahov. Zdôraznil, že žalobkyňa si spôsob priznávania primeraného finančného zadosťučinenia uplatneného v konaní pred Ústavným súdom SR nesprávne zamieňa s náhradou nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa zákona č. 514/2003 Z. z. a podmienkami pre jej priznanie, nakoľko konanie o náhradu škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je civilným sporovým konaním, v ktorom platí zásada kontradiktórnosti a unesenia dôkazného bremena jednotlivou stranou sporu, keď v opačnom prípade by došlo k popretiu zákonných ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. s tým, že samotná existencia nesprávneho úradného postupu teda nemá bez ďalšieho za následok vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peňažnej podobe, keďže stále platí zásada kontradiktórnosti a dôkazné bremeno v tomto ohľade stojí na žalobkyni, ktorú skutočnosť nemožno preklenúť ani poukazmi na rozhodovanie ESLP. Poukázal na skutočnosť, že žalobkyňa aj napriek tomu počas celého konania pred súdom prvej inštancie nenavrholo vykonanie akéhokoľvek dôkazu preukazujúceho ňou tvrdenú nemajetkovú ujmu, keď až na pojednávaní konanom dňa 04. 06. 2021 prostredníctvom svojho zástupcu navrhla urobiť dopyt na kanceláriu predsedu súdu, či titulom nálezu Ústavného súdu bolo proti sudkyňi vedené disciplinárne konanie (bez bližšej konkretizácie, akým spôsobom by takéto dokazovanie malo nemajetkovú ujmu preukazovať), a pripojenie spisu Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 19C/157/2011, pričom sám zástupca žalobkyne uviedol, že chronológia úkonov je zrejmá aj z nálezu Ústavného súdu. K tvrdeniu žalobkyne, že nevykonaním ňou navrhnutého dôkazu bolo porušené jej právo na prístup k súdu, žalovaný poukázal na to, že v konaní pred súdom prvej inštancie nebolo spornou skutočnosťou, že nálezom Ústavného súdu bolo konštatované porušenie práva žalobkyne na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 19C/157/2011, z dôvodu ktorého absolútne nerozumie, na základe čoho má žalobkyňa za to, že nepripojením spisu Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 19C/157/2011 bolo porušené jej právo na prístup k súdu. Uviedol, že súd prvej inštancie nebol povinný návrhu žalobkyne vyhovieť, pričom žalobkyňa na pojednávaní dňa 04. 06. 2021 ani len neuviedla skutočnosť, ktorú by mal spis Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 19C/157/2011 obsahovať nad rámec obsahu nálezu Ústavného súdu, a ktorá by mala ňou tvrdenú nemajetkovú ujmu preukazovať. K časti odvolania, v ktorom žalobkyňa polemizuje nad zaujatosťou sudkyne, nakoľko má za to, že zákonná sudkyňa rozhodla v jeho prospech v dôsledku strachu z ďalšieho možného postihu od ministra spravodlivosti podaním prípadného ďalšieho disciplinárneho návrhu, čím bola žalobkyni odňatá možnosť namietať zaujatosť zákonnej sudkyne a k jej konštatovaniu, že povaha disciplinárneho konania má charakter trestného konania, a takýto sudca nie je nezávislý a nestranný v rozhodovaní, žalovaný uviedol, že takéto námietka žalobkyne je absolútne právne irelevantná, a nemá súvis s konaním pred súdom prvej inštancie ako ani elementárnu logiku, napriek tomu, že je pravdou, že voči zákonnej sudkyňi bolo vedené disciplinárne konanie na základe návrhu na začatie disciplinárneho konania ministra spravodlivosti zo dňa 11. 02. 2015 a poukázal na to, že rozhodnutím disciplinárneho senátu prvého stupňa zo dňa 15. 02. 2019, sp. zn. 2Ds/3/2015 bola zákonná sudkyňa oslobodená spod návrhu na začatie disciplinárneho konania, čo potvrdil aj odvolací disciplinárny senát rozhodnutím zo dňa 22. 09. 2020, sp. zn. 1 Dso 6/ 2019, keď odvolanie navrhovateľa zamietol, a preto nerozumie, na základe čoho žalobkyňa dospela k názoru, že zákonná sudkyňa je zaujatá, nakoľko sa bojí ďalšieho disciplinárneho konania. Zdôraznil, že zákonná sudkyňa nebola disciplinárne potrestaná, a absolútne nemala povinnosť informovať žalobkyňu ohľadom návrhu na disciplinárne konanie z roku 2015, ktoré bolo v roku 2020 právoplatne ukončené.

Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného k jej odvolaniu uviedla, že nesúhlasí s tvrdením žalovaného, že v jej odvolaní absenteje formálne vymedzenie odvolacích dôvodov a ich obsahové vymedzenie má byť nejednoznačné a až zmätočné (bližšie nie je žalovaným uvedené v čom) s tým, že v prípade, ak by aj odvolanie neobsahovalo formálne vymedzenie odvolacích dôvodov (čo nie je posudzovaný prípad), je to odvolací súd, ktorý si dôvod odvolania priradí ku konkrétnemu odseku CSP u odvolacích dôvodov. Uviedla, že odmietnuť odvolanie z dôvodu, že v ňom absenteje paragrafové znenie odvolacieho dôvodu podľa CSP, tak ako to navrhuje žalovaný, by bolo až príliš formalistické a takýto postup by bol v rozpore s princípom ústavnosti a spravodlivosti. K predloženým rozhodnutiam, ktorými žalovaný rozvíja svoju úvahu o nedôvodnosti jej odvolania uviedla, že odvolací súd nie je viazaný rozhodnutiami iných súdov v konaniach nesúvisiacich s predmetnou vecou, pretože tieto rozhodnutia, ktoré vo vyjadrení uvádza žalovaný, zaväzujú súd len v danej konkrétnej veci. Poukázala na skutočnosť, že pokiaľ sa snaží žalovaný odôvodňovať správnosť vydaného rozhodnutia súdu prvej inštancie inými súdnymi rozhodnutiami, napr. pod sp. zn. 3Co/ 354/2016 alebo pod sp. zn. 4Co/129/2014, tak v ani v jednom z nich neboli konštatované prieťahy v súdnom konaní v čase ešte pred podaním žaloby konkrétnym nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky a s tým spojenej náhrady ujmy ústavným súdom. Uviedla, že poukazovanie žalovaného na rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. 11. 2017 pod sp. zn. 3Co/354/2016 je zbytočné, nakoľko opomína, že dôvodom zamietnutia žaloby prvostupňovým súdom a potvrdzujúcim rozhodnutím odvolacieho súdu tu boli iné skutkové okolnosti a kde žalobcovia po skutkovej stránke žalobu odôvodňovali tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 25C/38/2011 došlo v období od 09. 03. 2011 do 05. 04. 2013 viac ako rok k zjavným prieťahom v konaní, ktoré boli skonštatované aj podpredsedníčkou Krajského súdu Bratislava pod Spr. 2278/2012 (12. 11. 2012), avšak z rozsudku Okresného súdu Bratislava I, č. k. 20C/79/2013 - 97 zo dňa 26. 04. 2016 vyplýva, že žalobcovia v konaní nepreukázali vznik nemajetkovej ujmy z titulu prieťahov za obdobie od 09. 03. 2011 do 15. 05. 2012. Žalobkyňa sa vyjadrila aj k ďalším rozhodnutiam, na ktoré poukázal žalovaný vo svojom vyjadrení k jej odvolaniu s tým, že v žiadnom z už uvedených rozhodnutí sa konajúce súdy nezaoberali otázkou vzniku ujmy za porušenie práva účastníka konania na prejednanie veci v primeranej lehote za situácie, že porušenie tohto práva predtým konštatoval Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom a kde účastníkovi priznal ujmu za porušenie práva. K vecnej stránke sporu a nezákonnosti súdom prvej inštancie vydaného rozsudku uviedla, že medzi účastníkmi konania nie je sporné, že v režime konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky bolo nálezom konštatované porušenie jej práva na prejednanie veci v primeranej lehote a tiež, že jej bola priznaná finančná kompenzácia, avšak žalovaný sa od počiatku a počas konania snaží navodzovať dojem, že si zamieňa priznanie náhrady Ústavným súdom Slovenskej republiky s náhradou nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa zákona č. 514/2003 Z. z. a zároveň uvádza, že „absolútne nerozumie, na základe čoho nepripojením spisu okresného súdu 19C/157/2011 bolo porušené jej právo na prístup k súdu.“ Namietla, že ak Ústavný súd Slovenskej republiky prejednikoval, že jej správanie ako žalobkyne a účastníčky súdneho konania pod sp. zn. 19C/15/2011 nebolo dôvodom, pre ktorý v konaní vznikli prieťahy, z tohto právneho názoru bol súd prvej inštancie povinný v tomto konaní vychádzať najmä vo vzťahu k tvrdenej nemajetkovej ujme a nie bez vykonaného dokazovania uzavrieť, že vznik ujmy nepreukázala. Uviedla, že bolo povinnosťou súdu prvej inštancie vykonať ňou navrhovaný dôkaz a do konania zabezpečiť pripojenie súdneho spisu z konania Okresného súdu Bratislava I pod sp. zn. 19C/157/2011 práve za tým účelom, aby sa tým posúdil aj samotný význam tohto konania pre ňu ako žalobkyňu a jej správanie sa ako účastníčky konania v čase pred podaním ústavnej sťažnosti. Namietla, že ak súd prvej inštancie uzavrel, že nepreukázala vznik ujmy, bol potom povinný svoj záver zrozumiteľne odôvodniť, avšak práve z dôvodu absencie vykonaného dokazovania v tomto smere však nemohol súd prvej inštancie prijať záver o tom, že prieťahy v konaní nemohli mať a nemali dopad ani do jej osobnostných práv. Poukázala na skutočnosť, že rozhodujúca tu bola okolnosť, že počas obdobia viac ako rok (2017) nebol vo veci vykonaný zo strany okresného súdu žiaden úkon a kde len zo súdneho spisu sp. zn. 19C/157/2011 bolo možné v rámci dokazovania získať dôkaz o tom, že nekonanie súdu zasiahlo do jej osobnostných práv (súd nesprávne uvádza že majetkových), pretože súd v konaní pod sp. zn. 19C/157/2011 o vytyčenie pojednávania a prerokovanie veci niekoľkokrát písomne požiadala a urgovala vo veci konať a že tomu bolo v čase, kedy konanie bolo vedené na prvom stupni v tom čase už 6. rokov a bez meritórneho rozhodnutia. Uviedla, že neskorá spravodlivosť nie je spravodlivosť s tým, že všetky jej žiadosti a ich vybavenie sú v origináloch založené v súdnom spise v konaní sp. zn. 19C/157/2011, pričom jednoznačne pred súdom prvej inštancie definovala, že stav trvania právnej neistoty za obdobie viac ako rok u nej ako u osoby vysokého veku vníma ako ujmu, ktorú už pre plynutie času nie je možné odčiniť, a preto žiadala a bolo jej potrebné súdom prvej inštancie priznať finančnú kompenzáciu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Zdôraznila, že je nepochybné, že intenzitu ujmy titulom prieťahov v konaní pred súdom

pocituje každý účastník konania osobitne nielen s poukazom na svoju osobnosť a prostredie, ale aj na vek, pričom možno logicky uzavrieť, že intenzita ujmy prietiahmi súdu u osoby staršieho veku je vnímaná viac, ako je tomu u osoby vekom mladšej. K tvrdeniu súdu prvej inštancie, že nepreukázala že by až 6. ročné obdobie trvania právnej neistoty vyplývalo (zrejme vplývalo, pozn. odvolacieho súdu) vzhľadom na jej vyšší vek a zdravotný stav na ňu značne nepriaznivo a že došlo ním k zásahu do jej majetkových práv (zrejme osobnostných), absentuje k takémuto záveru súdom prvej inštancie vykonané dokazovanie, nakoľko predmetom konania nebola náhrada ujmy za obdobie 6. rokov, pričom už len z toho je možno urobiť si obraz o tom, že zákonná sudkyňa Mgr. Daniela Drnáková nemala dostatočne naštudovaný súdny spis a uvedené jej pritom nebránilo vyhlásiť rozsudok. Žalobkyňa ďalej uviedla, že nevie ako sa preukazuje skutočnosť, že súd nekoná a že nekonaním súdu sú zasiahnuté osobnostné práva v takej miere, že vznikla ujma. Namietla, že ide o svojvoľný rozsudok, pretože vznik ujmy je v jej prípade prezumovaný samotným porušením práva na prerokovanie veci v primeranej lehote už len z dôvodu, že morálna satisfakcia, ospravedlnenie jej žalovaným poskytnuté nebolo. Poukázala na to, že nedostatočné personálne a materiálno-technické podmienky na riadny výkon spravodlivosti zo strany Okresného súdu Bratislava I sú dlhodobé a sú všeobecne známe, avšak tieto nedostatky spôsobené žalovaným ako škodcom nemôžu byť na ujmu jej práva na odškodnenie s odôvodnením, že vznik ujmy nepreukázala. Poukázala na to, že okolnosť disciplinárneho prerokovania návrhu žalovaného voči zákonnej sudkyňi, ktoré malo byť ukončené 22. 09. 2020 je tu v konaní významná napr. aj v tom smere, že jej žaloba voči žalovanému napadla na súd dňa 14. 08. 2019, pričom je irelevantné to, čo tvrdí zástupca žalovaného, že zákonná sudkyňa Mgr. Daniela Drnáková bola spod disciplinárneho návrhu dňa 22. 09. 2020 rozhodnutím pod sp. zn. 1 Dso 6/2019 oslobodená, keďže uvedené nastalo až v čase po prijatí jej žaloby a jednak až v čase už po vykonávaní procesných úkonov zo strany súdu prvej inštancie v zastúpení uvedenou sudkyňou. Uviedla, že zákonná sudkyňa Mgr. Daniela Drnáková mala za povinnosť o možnom dôvode svojho vylúčenia z konania oboznámiť predsedu súdu postupom podľa § 50 ods. 1 CSP ako okolnosť, pre ktorú by mohla byť vylúčená z prejednávania a rozhodovania sporu (§ 49 ods. 1 CSP), pričom je otáznou, prečo tak uvedená sudkyňa neurobila a túto svoju zákonnú povinnosť si nespĺnila, zrejme len bola toho názoru, že ona stojí nad spravodlivosťou a má právo správať sa tak, akoby sa jej CSP v tejto časti netýkal. Namietla, že predseda súdu mal vo veci rozhodnúť samostatným uznesením o tom, či zákonná sudkyňa Mgr. Daniela Drnáková je alebo nie je vylúčená z konania pod sp. zn. 3C/26/2019 a to vzhľadom na jej pomer k účastníkovi sporu a jeho zástupcovi (ktorý voči nej podal disciplinárny návrh) a uvedené mal súd za povinnosť doručovať účastníkom konania, avšak tento zákonný postup súd prvej inštancie v konaní opomenul. Zdôraznila, že v konaní pred súdom prvej inštancie mala právo na zákonného nestranného sudcu vykladajúceho právo a zákony aj v zmysle a duchu medzinárodných zmlúv a európskeho práva a ktorými je Slovenská republika viazaná a opätovne skonštatovala, že tohto práva sa jej nedostalo a bolo jej upreté aj mimo obsahové požiadavky spravodlivosti a ústavnú integritu, a preto je rozsudok a konanie, ktoré k jeho vydaniu predchádzalo, nezákonné a v rozpore so základnými zásadami a princípmi spravodlivosti, na ktorých v demokratickej krajine má byť postavená súdna moc.

5.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1 C. s. p. (zák. č. 160/2015 Z. z. účinný od 01. 07. 2016, Civilný sporový poriadok), túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p.) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 31. augusta 2022 podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C. s. p., viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C. s. p.), pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom.

6.

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil, pretože vo veci samej riadne zistil skutkový stav, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 C. s. p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 220 ods. 2 C. s. p.).

7.

K odvolacej námietke žalobkyne, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam odvolací súd uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ust. § 191 ods. 1 C. s. p., dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany sporu. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov. Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ust. § 220 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil, stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. V posudzovanej veci súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil. Z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálezh súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že medzi práva strany sporu nepatrí, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať stranou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

8.

Predmetom odvolacieho konania je posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým žalobu žalobkyne domáhajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy v sume 3. 000 eur spôsobenej nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 19C/157/2011 zamietol z dôvodu, že v konaní nepreukázala kumulatívne splnenie zákonom predpokladaných podmienok pre úspešné uplatnenie náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., keď v konaní nepreukázala vznik nemajetkovej ujmy v uplatnenej výške a priamu príčinnú súvislosť medzi vytýkaným nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy.

9.

Zákon č. 514/2003 Z. z. upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú štátom, jeho orgánmi pri výkone verejnej moci, pričom zákonom stanovenými predpokladmi vzniku zodpovednosti štátu za túto škodu je existencia nesprávneho úradného postupu, vznik škody (nemajetkovej ujmy) a príčinná súvislosť medzi namietaným nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou (nemajetkovou ujmom). Tieto predpoklady zodpovednosti štátu za škody musia byť splnené súčasne.

10.

Z dikcie zák. ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. vyplýva, že sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak, a to v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

11.

Súd prvej inštancie postupoval správne, keď v danej veci zisťoval základné predpoklady vzniku objektívnej zodpovednosti žalovaného za škodu, resp. nemajetkovú ujmu spôsobenú zbytočnými

prieťahmi v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 19C/157/2011 v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., ako i zákonom stanovených predpokladov vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, a dospel k správneému záveru, že podanej žalobe nemožno vyhovieť, nakoľko žalobkyňa, ktorá v tomto smere nenavrholala žiadne dokazovanie, dôvodiac, že vznik takejto ujmy sa v prípade porušenia práva na prejednanie veci v primeranej lehote prezumuje, náležite nepreukázala existenciu ani rozsah kvalifikovaných nepriaznivých následkov, ktoré jej mali vzniknúť v súvislosti s nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava I.

12.

Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je podmienený splnením všetkých predpokladov stanovených v ustanovení § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., pričom žalobkyňa v spore zaťažovalo dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať (aspoň v základom rozsahu) skutočnosti, z ktorých by vyplývalo, že jej v dôsledku nesprávneho úradného postupu okresného súdu vznikla nemajetková ujma, na ktorej reparáciu je potrebné priznať náhradu aj v peniazoch.

13.

Odvolací súd vychádzajúc z ustálenej rozhodovacej praxe všeobecných súdov, a rovnako Ústavného súdu SR, ktorý v tomto smere právne závery vyslovil najmä v jeho uzneseniach pod sp. zn. II. ÚS 467/08 a sp. zn. IV. ÚS 1/2012 poukazuje na to, že dôkazná povinnosť na preukázanie splnenia kvalifikovaných podmienok pre priznanie nemajetkovej ujmy, ako i kritérií pre určenie jej výšky, stíha výlučne poškodeného, a preto ako nedôvodné posúdil odvolací súd námietky žalobkyne uvedené v jej odvolaní, že vzhľadom na judikatúru ÚS ČR a ESLP v spore o náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej neprimeranou dĺžkou konania, neprináleží skúmať existenciu následkov takeého nesprávneho postupu orgánov štátu a vyžadovať v tomto smere od žalobcu unesenie dôkazného bremena, nakoľko takáto argumentácia je v rozpore s ustanovením § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý nepochybne vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, okrem existencie samotného nesprávneho úradného postupu podmieňuje i tým, že na poskytnutie primeraného zadostučinenia nepostačuje konštatovanie porušenia práva a vzniknutú nemajetkovú ujmu nemožno reparovať inak.

14.

Súd prvej inštancie dospel k absolútne správneému právneému záveru, že bolo povinnosťou žalobkyne v konaní preukázať, že nesprávny úradný postup súdu prvej inštancie spočívajúci vo vzniknutých prieťahoch v konaní, v ktorom bola v procesnom postavení žalobkyne jej spôsobil akékoľvek následky, ovplyvnili jej osobný život, zdravotný stav, resp., že nesporné porušenie jej práva na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov (v primeranej lehote) zanechalo negatívnu stopu v jej psycho-sociálnej rovine, a nakoľko žiadnym spôsobom nepreukázala napr. zmenu pomerov na svojej strane, jej dovtedajšieho života v súkromnej ale ani v žiadnej inej sfére, t. j. nepreukázala vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, dôkazné bremeno neuniesla.

15.

V prejednávanéj veci nebolo sporným, že žalobkyňa nárok na náhradu nemajetkovej ujmy odôvodnila nesprávnym úradným postupom, resp. prieťahmi v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 19C/157/2011 a ani skutočnosť, že existenciu prvej zákonnej podmienky objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom preukázala, nakoľko Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 16. novembra 2018, IV. ÚS 441/2018 - 26 konštatoval, že základné právo žalobkyne konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 19C/157/2011 na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I porušené bolo a zároveň jej bolo priznané finančné zadostučinenie v sume 1. 000 eur.

16.

K námietke žalobkyne, že vznik nemajetkovej ujmy na jej strane by preukázal dôkaz, ktorý navrhla, avšak súd prvej inštancie rozhodol, že tento dôkaz nevykoná a spis vedený na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 19C/157/2011 nepripojil, odvolací súd opätovne uvádza, že podaniu žaloby žalobkyne v prejednávanej veci predchádzal Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. IV. ÚS 441/2018, ktorý konštatoval prietahy v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 19C/157/2011, vo význame prejednávanej veci teda nesprávny úradný postup, bolo pripojenie tohto spisu absolútne právne bezvýznamné, keďže chronológia celého spisu, resp. úkonov súdu, je obsahom Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý je súčasťou tohto spisu.

17.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy odôvodnila trvaním právnej neistoty, keď napriek vydaniu Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky dňa 16. novembra 2018, IV. ÚS 441/2018, konanie vedené na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 19C/157/2011 nie je skončené, ďalej tým, že zo strany vedenia tohto súdu jej ani po vydaní nálezu nebola poskytnutá žiadna morálna satisfakcia, napr. vo forme ospravedlnenia, a preto bolo povinnosťou žalobkyne v tomto konaní, v ktorom si uplatnila nárok na náhradu nemajetkovej ujmy uviesť skutkové tvrdenia a tieto podprieť dôkazmi, aký dopad a dôsledky mali konštatované prietahy, trvanie právnej neistoty na jej osobnú, spoločenskú, prípadne inú sféru, z čoho nemajetková ujma vyplýva a ako dospela k jej výške (3. 000 eur).

18.

Odvolací súd považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, že teória procesného práva podmieňuje úspech strany v spore unesením dvoch bremien, po prvé ide o bremeno tvrdenia, ktoré môže privodiť jej úspech v konaní a po druhé, že musí svoje tvrdenia aj preukázať. Základnou normou upravujúcou bremeno tvrdenia a preukazovania je ustanovenie čl. 8 C. s. p., v spojení s § 185 C. s. p., podľa ktorého strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Uvedený článok stanovuje dôkaznú povinnosť strán sporu v sporovom konaní, t. j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na strane sporu a v prípade, ak neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú aj tú stranu sporu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, ale hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany sporu. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany sporu za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany sporu nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre stranu sporu nepriaznivé rozhodnutie. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktoré sa týkajú povinnosti tvrdenia a povinnosti označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou právnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena, ako aj nositeľa dôkazného bremena. Z právnej teórie vyplýva, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného.

19.

Súd prvej inštancie vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa nielenže v konaní nepredložila žiadny dôkaz, ktorý by vznik nemajetkovej ujmy na jej strane preukázal, ale ani v tomto smere nenavrhla žiadne dokazovanie vykonať, dospel preto k absolútne správne právnemu záveru, že žalobkyňa v konaní dôkazné bremeno neunesla, a preto sa už nebolo potrebné zaoberať posúdením príčinnej súvislosti medzi vznikom nemajetkovej ujmy a protiprávnym konaním žalovaného.

20.

K úvahe žalobkyne v podanom odvolaní (§ 124 ods. 1 C. s. p.), že je možné predpokladať zaujatosť zákonnej sudkyne Mgr. Daniely Drnákovej, resp. dôvody, pre ktoré nekonala a nerozhodla spravodlivo, keďže na základe návrhu žalovaného tohto konania bolo proti nej vedené disciplinárne konanie, a preto nie je možné vylúčiť, že má obavu z ďalšieho možného disciplinárneho postihu, odvolací súd

uvádza, že nemôže riešiť teoretické, či hypotetické otázky nastolené stranou sporu, avšak zdôrazňuje, že subjektívne názory strany sporu na objektívnu stránku nestrannosti zákonného sudcu, nie sú kritériom hodnotenia správnosti súdneho konania.

21.

Odvolačný súd považuje za potrebné dodať, že obsah polemiky žalobkyne vo vzťahu k zákonnej sudkyňi v podanom odvolaní, t. j. či mohla alebo nemohla byť v konaní vo vzťahu k nej ako žalujúcej strane sporu zaujatá, neposúdil ako námietku zaujatosti, pretože z pomerne rozsiahlej argumentácie v tejto časti jej odvolania nevyplýva, že námietku zaujatosti vzniesla s tým, že úlohou odvolacieho súdu nie je poskytovať akademické právne názory na teoretické alebo hypotetické otázky, ale zabezpečiť ochranu práva prostredníctvom vydávania súdnych rozhodnutí.

22.

Súdu prvej inštancie teda nemožno vytýkať žiadne procesné pochybenie ani pochybenie pri skutkovom a právnom posúdení otázky vzniku nároku žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá jej mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom, a to zbytočnými prietiahmi v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 19C/157/2011, keď žalobkyňa ani vo svojom odvolaní neuviedla žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali odlišné právne posúdenie tejto otázky odvolacím súdom, a preto odvolací súd dospel k záveru, že obsah odvolania žalobkyne nie je spôsobilý spochybniť správnosť záverov napadnutého rozsudku z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie.

23.

Odvolačný súd sa preto v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, spĺňajúcim všetky požiadavky ust. § 220 ods. 2 C. s. p., keď žalobkyňa v odvolaní neuviedla žiadne skutočnosti, resp. tvrdenia, s ktorými by sa nebol prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku dôsledne vysporiadal a následne takto riadne zistený skutkový stav aj správne právne posúdil, tzn., že na správne zistený skutkový stav aplikoval zodpovedajúce zákonné ustanovenia, rozhodol vecne správne, a odvolací súd sa preto obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku, a tento rozsudok podľa § 387 ods. 1 a 2 C. s. p. potvrdil.

24.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 a čl. 17 C. s. p. tak, že žalovanému úspešnému v odvolacom konaní nárok na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si tento nárok neuplatnil.

25.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. v spojení s § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).